

EUROPA-PARLAMENTET

2009 - 2014

Mødedokument

A7-0144/2012

24.4.2012

BETÆNKNING

om en EU-tilgang til straffelovgivning
(2010/2310(INI))

Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender

Ordfører: Cornelis de Jong

RR\900103DA.doc

PE454.679v01-00

DA

Forenet i mangfoldighed

DA

INDHOLD

	Side
FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING	3
BEGRUNDELSE.....	9
RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET	12

FORSLAG TIL EUROPA-PARLAMENTETS BESLUTNING

om en EU-tilgang til straffelovgivning

(2010/2310(INI))

Europa-Parlamentet,

- der henviser til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (EUF-traktaten), særlig dennes tredje del, afsnit V, kapitel 4, med titlen "Retligt samarbejde i straffesager",
 - der henviser til Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, særlig afsnit VI om retfærdighed i retssystemet,
 - der henviser til Kommissionens meddelelse af 20. september 2011 "På vej mod en EU-politik på det strafferetlige område: Strafferetlig lovgivning til sikring af en effektiv gennemførelse af EU's politikker" (COM(2011)0573),
 - der henviser til Rådets konklusioner af 30. november 2009 om modelbestemmelser til brug for Rådets drøftelser om straffetret,
 - der henviser til sin beslutning af 25. oktober 2011 om organiseret kriminalitet i Den Europæiske Union¹,
 - der henviser til sin henstilling af 7. maj 2009 til Rådet om udvikling af et EU-område for strafferetspleje²,
 - der henviser til sine undersøgelser "Harmonization of criminal law in the EU"³ og "Development of an EU criminal justice area"⁴,
 - der henviser til forretningsordenens artikel 48,
 - der henviser til betænkning fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender (A7-0144/2012),
- A. der henviser til, at Unionen i overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i traktaten om Den Europæiske Union (EU-traktaten) skal sikre borgerne et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed uden indre grænser, hvor der er fri bevægelighed for personer, kombineret med passende foranstaltninger vedrørende bl.a. forebyggelse og bekæmpelse af kriminalitet;
- B. der henviser til, at Parlamentet og Rådet i overensstemmelse med EUF-traktatens artikel 83 kan fastsætte minimumsregler for, hvad der skal anses for strafbare handlinger, samt for straffene herfor;

¹ Vedtagne tekster P7_TA(2011)0459.

² EUT C 212 E af 5.8.2010, s. 116.

³ <http://www.europarl.europa.eu/committees/en/studiesdownload.html?languageDocument=EN&file=30499>

⁴ <http://www.europarl.europa.eu/committees/en/studiesdownload.html?languageDocument=EN&file=30168>

- C. der henviser til, at der med EUF-traktatens artikel 83, stk. 3, samtidig indføres en nødbremseprocedure, hvis et medlem af Rådet finder, at den foreslående lovgivningsforanstaltning vil berøre grundlæggende aspekter af dets strafferetlige system, hvorved det anerkendes, at strafferetten ofte afspejler et givet samfunds grundlæggende værdier, sædvaner og valg, selv om foranstaltningen til fulde respekterer international menneskerettighedslovgivning;
- D. der henviser til, at subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne, som er omhandlet i EU-traktatens artikel 5, derfor er særlig relevante i forbindelse med lovgivningsforslag om strafferet;
- E. der henviser til, at medlemsstaternes strafferets- og strafferetsplejesystemer er udviklet gennem århundreder, at hvert land har sin helt særlige udformning og sit helt særlige særpræg, og at de centrale områder af strafferetten som konsekvens heraf skal overlades til medlemsstaterne;
- F. der henviser til, at princippet om gensidig anerkendelse vinder indpas på stadig flere politikområder, særlig hvad angår domme og retsafgørelser, og at det er et princip, som forudsætter gensidig tillid, hvilket igen kræver, at beskyttelsesstandarder harmoniseres på så højt niveau som muligt;
- G. der henviser til, at en harmonisering af strafferetten i EU bør bidrage til, at der udvikles en fælles retlig kultur i EU til bekæmpelse af kriminalitet, som supplerer, men ikke erstatter nationale retlige traditioner og positivt indvirker på den gensidige tillid blandt EU-medlemsstaternes retssystemer;
- H. der henviser til, at strafferetten bør udgøre et sammenhængende lovgivningssystem styret af et sæt grundlæggende principper og standarder for god regeringsførelse i fuld respekt for Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, den europæiske menneskerettighedskonvention og andre internationale menneskeretlige konventioner, som medlemsstaterne har undertegnet;
- I. der henviser til, at strafferetten – eftersom denne – ud over den strafferetlige efterforsknings mulige stigmatiserende effekt – i sagens natur er i stand til at begrænse visse menneskerettigheder og grundlæggende friheder for mistænkte, anklagede eller dømte personer, og en overdreven brug af straffelovgivningen medfører et fald i effektiviteten – bør anvendes som en sidste udvej ("ultima ratio"), idet den tager sigte på en klart defineret og afgrænset adfærd, der ikke kan bekæmpes effektivt ved mindre strenge foranstaltninger, og som medfører væsentlig skade for samfund og enkeltpersoner;
- J. der henviser til, at EU's straffelovgivning generelt kun bør fastsætte straf for handlinger, der er begået forsætligt, eller under særlige omstændigheder for handlinger, hvor der er udvist grov uagtsomhed, og skal baseres på princippet om individuel skyld ("nulla poena sine culpa"), selv om det accepteres, at det i nogle tilfælde kan begrundes at drage juridiske personer til ansvar ved visse typer af lovovertrædelser;
- K. der henviser til, at de elementer, der indgår i den strafbare handling, i overensstemmelse med "lex certa"-kravet skal formuleres præcist for at sikre forudsigelighed, for så vidt angår den strafbare handlingens anvendelse, rækkevidde og betydning;

- L. der henviser til, at medlemsstaterne, hvad direktiver angår, beholder en vis skønsmargen med hensyn til, hvorledes bestemmelserne skal omsættes til national ret, hvilket betyder, at ikke kun selve EU-lovgivningen, men også dens omsætning til national ret skal være af højeste kvalitet for at opfylde "lex certa"-kravet;
- M. der henviser til, at indførelsen af EU-strafferetlige bestemmelser ikke bør begrænses til området med frihed, sikkerhed og retfærdighed, men kan vedrøre mange forskellige politikområder;
- N. der henviser til, at EU ofte har udviklet strafferetlige bestemmelser på ad hoc-basis og dermed skabt behov for øget sammenhæng;
- O. der henviser til, at der er behov for, at Parlamentet udvikler sine egne procedurer for sammen med medlovgiveren at sikre en sammenhængende strafferet af højeste kvalitet;
- P. der henviser til, at der for at lette samarbejdet på det strafferetlige område mellem Kommissionen, Rådet og Parlamentet kræves en interinstitutionel aftale;
- Q. der henviser til, at Unionen i henhold til EUF-traktatens artikel 67, stk. 1, skal være et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, der respekterer de grundlæggende rettigheder og medlemsstaternes forskellige retssystemer og traditioner;
1. understreger, at forslagene om europæiske materielle strafferetlige bestemmelser til fulde bør respektere subsidiaritets- og proportionalitetsprincipperne;
 2. erindrer om, at strafferetten fuldt ud skal respektere mistænkte, tiltalte eller dømte personers grundlæggende rettigheder;
 3. fremhæver, at det i denne forbindelse ikke er tilstrækkeligt at henvise til abstrakte begreber eller symbolske virkninger, men at behovet for nye materielle strafferetlige bestemmelser skal dokumenteres ved hjælp af nødvendige beviser, der gør det klart:
 - at de strafferetlige bestemmelser er rettet mod adfærd, som forvolder væsentlig økonomisk eller ikke-økonomisk skade på samfund, enkeltpersoner eller en gruppe af enkeltpersoner,
 - at der ikke er andre mindre indgribende foranstaltninger til rådighed til bekæmpelse af en sådan adfærd,
 - at den pågældende forbrydelse er af særlig alvorlig karakter og har en grænseoverskridende dimension eller har en direkte negativ indvirkning på en effektiv gennemførelse af EU's politik på et område, der har været genstand for harmoniseringsforanstaltninger,
 - at der er et behov for at bekæmpe den pågældende strafbare handling på et fælles grundlag, dvs. at der er en reel merværdi ved en fælles EU-tilgang, idet der bl.a. tages hensyn til, hvor udbredt og hyppigt forekommende den strafbare handling er i medlemsstaterne,
 - at omfanget af den foreslåede straf i overensstemmelse med artikel 49, stk. 3, i Den

Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder står i et rimeligt forhold til den strafbare handling;

4. anerkender vigtigheden af de andre generelle strafferetlige principper, bl.a.:
 - princippet om individuel skyld ("nulla poena sine culpa"), ifølge hvilket der kun fastsættes straf for handlinger, der er blevet begået forsætligt, eller under særlige omstændigheder for handlinger, hvor der er udvist grov uagtsomhed,
 - princippet om retssikkerhed ("lex certa"), ifølge hvilket beskrivelsen af de elementer, der indgår i den strafbare handling, skal formuleres præcist, således at en person er i stand til at forudsige, hvilke handlinger der vil gøre ham/hende strafferetligt ansvarlig,
 - princippet om ikke-tilbagevirkende kraft og "lex mitior", ifølge hvilket undtagelser fra princippet om ikke-tilbagevirkende kraft kun er tilladt, hvis de gavner gerningsmanden,
 - forbuddet mod dobbeltstraf ("ne bis in idem"), som forbyder, at en person, der i henhold til loven i en medlemsstat allerede er retskraftigt dømt eller frifundet for en strafbar handling, på ny retsforfølges eller straffes i en straffesag i en anden medlemsstat,
 - uskyldsformodningen, ifølge hvilken enhver person, som er anklaget for en strafbar handling, skal anses for uskyldig, indtil vedkommendes skyld er bevist i overensstemmelse med loven;
5. glæder sig over, at Kommissionen i sin nylige meddelelse om en EU-strafferetspolitik anerkender, at det første skridt i den strafferetlige lovgivning altid bør være at tage stilling til, hvorvidt der skal indføres materielle strafferetlige foranstaltninger overhovedet;
6. tilskynder Kommissionen til at foreslå foranstaltninger til fremme af en mere ensartet og sammenhængende håndhævelse på nationalt plan af de eksisterende bestemmelser i EU's materielle strafferet, med forbehold for principperne om nødvendighed og subsidiaritet;
7. understreger, at der bør foreslås harmoniseringstiltag hovedsageligt med henblik på at støtte anvendelsen af princippet om gensidig anerkendelse i praksis snarere end blot at udvide anvendelsesområdet for EU's harmoniserede strafferet;
8. opfordrer Kommissionen til i sine konsekvensanalyser fortsat at medtage en nødvendigheds- og proportionalitetstest, at trække på medlemsstaternes bedste praksis med hensyn til et højt niveau for processuelle rettigheder, at medtage en evaluering, der er baseret på Kommissionens tjekliste for grundlæggende rettigheder, og indføre en test, der viser, hvorledes dens forslag afspejler de førnævnte overordnede strafferetlige principper;
9. understreger behovet for at skabe fælles minimumsstandarder på det højest mulige niveau for beskyttelse af mistænkte og tiltalte i forbindelse med straffesager for at styrke den gensidige tillid;
10. tilskynder Kommissionen og medlemsstaterne til også at overveje ikke-

lovgivningsmæssige tiltag, der kan forbedre tilliden mellem forskellige retssystemer i medlemsstaterne, øge sammenhængen og tilskynde til udvikling af en fælles retlig kultur i EU til bekæmpelse af kriminalitet;

11. understreger behovet for en mere sammenhængende EU-tilgang af høj kvalitet til strafferetten og beklager den hidtidige fragmenterede tilgang;
12. glæder sig over, at der i Kommissionen er nedsat en koordineringsgruppe vedrørende strafferet på tværs af tjenestegrenene, og anmoder Kommissionen om at give Parlamentet mere specifikke oplysninger om dens mandat og funktion;
13. opfordrer til, at der i Kommissionen er et klart ansvarsområde for koordineringen af alle forslag indeholdende strafferetlige bestemmelser for på den måde at sikre en sammenhængende tilgang;
14. glæder sig over, at Rådet har nedsat en gruppe vedrørende materiel strafferet og anmoder Rådet om at give Parlamentet specifikke oplysninger om, hvorledes denne gruppe fungerer i forhold til Rådets andre arbejdsgrupper vedrørende strafferetlige bestemmelser på andre politikområder end retlige og indre anliggender;
15. opfordrer til en interinstitutionel aftale om principperne og arbejdsmetoderne vedrørende forslag til EU's fremtidige materielle strafferetlige bestemmelser og opfordrer Kommissionen og Rådet til at nedsætte en interinstitutionel arbejdsgruppe, i hvilken disse institutioner og Parlamentet kan udarbejde en sådan aftale og drøfte generelle anliggender, om nødvendigt under inddragelse af uafhængige eksperter, med henblik på at sikre sammenhæng i EU's strafferet;
16. mener, at denne interinstitutionelle arbejdsgruppe bør hjælpe med at definere det korrekte anvendelsesområde for og den korrekte anvendelse af strafferetlige sanktioner på EU-plan og undersøge eksisterende lovgivning med henblik på at mindske den fragmentering og de kompetencekonflikter, der kendetegner den nuværende tilgang;
17. beslutter sig for at undersøge, hvorledes en sammenhængende tilgang til EU-lovgivningen om materiel strafferet bedst kan sikres i Parlamentet, og peger i denne forbindelse på den nuværende mangel på et koordinerende udvalg samt på sin Juridiske Tjenestes vigtige potentielle rolle;
18. understreger betydningen af at oprette en informationstjeneste i Parlamentet, som kan bistå de enkelte parlamentsmedlemmer i det daglige arbejde og således sikre kvaliteten af Parlamentets arbejde som medlovgiver;
19. påpeger, at en sammenhængende tilgang kræver, at Parlamentet, inden det vedtager et lovgivningsforslag om materiel strafferet, har en juridisk analyse af forslaget til sin rådighed, som viser, om alle de krav, der er nævnt i denne beslutning, er blevet fuldt opfyldt, eller hvilke forbedringer der fortsat er nødvendige;
20. pålægger sin formand at sende denne beslutning til Rådet, Kommissionen, medlemsstaternes nationale parlamenter og Europarådet.

BEGRUNDELSE

Med Lissabontraktatens ikrafttræden blev søjlestrukturen afskaffet, og der blev skabt grundlag for udvikling af strafferetten som en del af EU-retten. I betragtning af at strafferetten tidligere længe var blevet betragtet som et område, der henhørte under medlemsstaternes enekompetence, og at der først med Maastrichttraktaten i 1992 blev skabt en første åbning hen imod udarbejdelsen af en EU-strafferet, kan dette betragtes som en vigtig beslutning.

Selv om traktaten nu formelt indeholder grundlaget for nye europæiske strafferetlige bestemmelser, betyder dette ikke, at strafferetten er blevet et mindre følsomt område. Der er således i traktaten fastsat en nødbremseprocedure, hvis en medlemsstat finder, at lovgivningsforslaget griber ind i grundlæggende aspekter af dens strafferetlige system. Der er her tale om en særlig traktatfæstet procedure.

Strafferetten adskiller sig desuden fra andre lovområder derved, at den pr. definition begrænser visse menneskerettigheder eller grundlæggende friheder for tiltalte og/eller dømte personer. Bevægelsesfriheden er i mange tilfælde begrænset, men selv om overtrædelsen kun er strafbar med bøde, er ejendomsretten i det mindste begrænset. Sådanne begrænsninger er i princippet lovlige og legitime, men de kræver en "nødvendighedstest". Selv om en person ikke er dømt, kan den strafferetlige efterforskning alene have en stigmatiserende effekt, idet andre kan være tilbøjelige til at mene, at der ikke er nogen røg uden ild.

Der bør desuden tages en række praktiske hensyn. En strøm af nye strafferetlige EU-initiativer kan let overbebyrde de nationale forvaltninger. Forslagene skal være af en sådan art, at de til fulde kan gennemføres og håndhæves. De nationale kompetente myndigheders ressourcer er begrænsede, specielt under den nuværende økonomiske krise. Der er en risiko for, at vedtagelsen af ny lovgivning ikke vil medføre en bedre håndhævelse og dermed undergrave både troværdigheden og effektiviteten af EU's materielle strafferet.

EU bør af alle disse grunde anlægge en meget varsom linje, når den udvikler nye strafferetlige bestemmelser eller reviderer de eksisterende. EU's resultater indtil nu er ikke uden fejl, hvilket er blevet påvist meget rammende af en gruppe akademikere, der udgør European Criminal Policy Initiative. Disse har bl.a. påpeget, at anvendelsen af mange krydsreferencer i lovteksterne udgør et brud på "lex certa"-princippet. Lovgivningen skal være klar og let forståelig, så det bliver forudsigeligt for alle, hvorvidt en handling er strafbar eller ej. Dette gælder så meget desto mere for direktiver, eftersom disse skal omsættes til national ret, og enhver mangel på klarhed kan medføre divergerende fortolkninger, hvilket let kan skabe mere forvirring i stedet for at reducere denne.

EU har ikke udviklet et særskilt rum for strafferetlige bestemmelser. Disse kan forekomme i instrumenter vedrørende retlige og indre anliggender, men kan også forekomme på mange andre af EU's politikområder. I sin nylige meddelelse om EU's strafferetspolitik nævner Kommissionen f.eks. den finansielle sektor (markedsmanipulation eller insiderhandel), svig, forfalskning, alvorlige overtrædelser af EU's sociale og tekniske bestemmelser samt sikkerheds- og markedsregler for transport for tredjemand's regning, alvorlige brud på EU's regler om databeskyttelse, overtrædelse af toldreglerne og af miljølovgivningen, ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri og aspekter af politikkerne for det indre marked.

Der rejser sig spørgsmålet om, hvorledes man kan sikre sammenhæng og høj kvalitet på et lovområde, der lader til at dukke op på så mange forskellige politikområder. På det nationale plan ses ofte, at en enhed i justitsministeriet er ansvarlig for den overordnede koordinering af strafferetten. Det betyder, at denne centrale enhed altid foretager et endeligt tjek, uanset hvilket ministerium der tager initiativ til ny lovgivning, inden den nationale regering vedtager det pågældende lovgivningsforslag.

Situationen er en anden i EU-institutionerne. Kommissionen har nedsat en koordineringsgruppe vedrørende strafferet på tværs af tjenestegrenene, der siges at udfylde den samme rolle som den ovennævnte centrale enhed i et justitsministerium på nationalt plan. Det er dog ikke klart, hvad gruppens mandat er, og hvad der sker i tilfælde af uenighed. Det er sikkert, at forskellige kommissærer bærer et delvist ansvar, men der findes ikke en koordinerende kommissær.

I Rådet forsøger ministrene med ansvar for retlige og indre anliggender at sikre koordineringen af lovgivningsforslag, som indeholder strafferetlige bestemmelser. De har nedsat en særlig gruppe vedrørende materiel strafferet, der ikke alene behandler typiske RIA-relaterede forslag, men som i praksis gør krav på kompetence med hensyn til alle strafferetlige bestemmelser uanset emne. Denne struktur har imidlertid ikke kunnet hindre den nuværende fragmentering samt den til tider dårlige kvalitet af EU's strafferetlige bestemmelser.

Uheldigvis lader Parlamentet til selv at besidde det mindst udviklede system. Parlamentet råder ganske vist over et særligt udvalg til behandling af spørgsmål omkring retlige og indre anliggender, nemlig Udvalget om Borgerlige Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, men der er ikke tale om et koordinerende udvalg, og dette har ikke kompetence i forbindelse med alle lovgivningsforslag indeholdende strafferetlige bestemmelser.

Under høringen om en EU-tilgang til strafferetten den 8. december 2011 oplyste Parlamentets Juridiske Tjeneste, at det i teorien kunne tilbyde at yde Parlamentet juridisk rådgivning om kvaliteten af og sammenhængen i lovgivningsforslag på det strafferetlige område. Dette ville imidlertid indebære en ekstraforanstaltning, nemlig en ny opgave, da Juridisk Tjeneste ikke i øjeblikket påtager sig sådant arbejde på strukturbasis. Hvis Juridisk Tjeneste fik tildelt en sådan opgave, ville det derfor medføre et behov for at få tilført ekstra ressourcer.

For at sikre en sammenhængende EU-tilgang af høj kvalitet til strafferetten bør ikke kun de interne strukturer i hver af de tre nævnte EU-institutioner forbedres, men der burde også indgås en aftale mellem de tre institutioner om de relevante principper og arbejdsmetoder.

Rådet vedtog i 2009 konklusioner om modelbestemmelser til brug for Rådets drøftelser om strafferet. Kommissionen fremlagde i 2011 sine synspunkter i en meddelelse. Parlamentet vil i den aktuelle beslutning klarlægge, hvilke principper der er vigtige for egne drøftelser. Vi er således nu hurtigt ved at nå frem til den situation, at alle tre institutioner har klarlagt deres holdninger, men kun for så vidt som disse knytter sig til deres egen interne lovgivningsprocedurer.

For at lette det fremtidige samarbejde forekommer det vigtigt, at institutionerne aftaler en eller anden form for fælles ramme. Det ville være hensigtsmæssigt, om en sådan ramme

omfattede et sæt principper for alle strafferetlige instrumenter. Der kunne desuden medtages modelbestemmelser i lighed med dem, der f.eks. findes i Rådets konklusioner af november 2009. En sådan ramme kunne tjene som basis for konsekvensanalyser foretaget af Kommissionen og kunne bidrage til udarbejdelsen af de rette juridiske analyser for Rådet og Parlamentet. En ramme kunne desuden indeholde præcise retningslinjer for de interne procedurer i hver af institutionerne med henblik på at sikre en sammenhængende tilgang.

Især principperne kunne også i teorien egne sig til kodificering via en mere formel lovgivningsmetode baseret på et forslag fra Kommissionen efterfulgt af en formel vedtagelse ved både Rådet og Parlamentet. Men eftersom aftaler om interne arbejdsmetoder ikke egner sig til et sådant mere formelt instrument, ville der være en risiko for, at rammen blev opsplittet i flere dele. Alene af pragmatiske grunde ville det således være bedst, om en interinstitutionel ramme blev udarbejdet på et mindre formelt grundlag af en interinstitutionel arbejdsgruppe.

Ordføreren indtager det synspunkt, at der alt for let fremsættes forslag til strafferetlige bestemmelser af hensyn til den symbolske og afskrækkende virkning, som disse måtte have. Bestemmelserne tager da sigte på at forsikre de europæiske borgere om, at EU tager deres sikkerhed alvorligt, og at gøre det klart for potentielle gerningsmænd, at de vil blive straffet hårdt. Det er imidlertid i realiteten ikke en strafferetlig bestemmelse i sig selv, som fører til mindre kriminalitet i EU. Den strafferetlige håndhævelse er lige så vigtig, om ikke vigtigere. Selve det, at EU har vedtaget en ny lovgivning, reducerer ikke kriminalitetens omfang. Kun hvis lovbestemmelserne er krystalklare og matcher de eksisterende nationale systemer, kan håndhævelsen blive effektiv. Kombinationen af strafferetlige bestemmelser og deres håndhævelse har normalt ingen indvirkning på kriminaliteten.

Endelig kan det ikke understreges kraftigt nok, hvor vigtigt det er til fulde at respektere Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder og andre internationale menneskerettighedsinstrumenter i forbindelse med udarbejdelsen af nye strafferetlige bestemmelser. Der kræves et menneskerettighedstjek, da der er tale om en af de mest indgribende foranstaltninger, en regering kan pålægge borgerne. Gennem hele betænkningen er behovet for et sådant tjek ikke blevet nævnt eksplicit, men det er blevet taget for givet, at tjekket nødvendigvis ville blive konsekvent gennemført i forbindelse med de i betænkningen omhandlede principper.

RESULTAT AF DEN ENDELIGE AFSTEMNING I UDVALGET

Dato for vedtagelse	12.4.2012
Resultat af den endelige afstemning	+ : 49 - : 4 0 : 0
Til stede ved den endelige afstemning – medlemmer	Jan Philipp Albrecht, Sonia Alfano, Mario Borghezio, Rita Borsellino, Simon Busuttil, Philip Claeys, Carlos Coelho, Rosario Crocetta, Agustín Díaz de Mera García Consuegra, Ioan Enciu, Frank Engel, Cornelia Ernst, Tanja Fajon, Monika Flašíková Beňová, Kinga Göncz, Nathalie Griesbeck, Sylvie Guillaume, Salvatore Iacolino, Sophia in 't Veld, Teresa Jiménez-Becerril Barrio, Juan Fernando López Aguilar, Monica Luisa Macovei, Svetoslav Hristov Malinov, Véronique Mathieu, Nuno Melo, Louis Michel, Claude Moraes, Jan Mulder, Georgios Papanikolaou, Carmen Romero López, Judith Sargentini, Birgit Sippel, Csaba Sógor, Renate Sommer, Axel Voss, Renate Weber, Josef Weidenholzer, Cecilia Wikström, Tatjana Ždanoka, Auke Zijlstra
Til stede ved den endelige afstemning – stedfortrædere	Alexander Alvaro, Vilija Blinkevičiūtė, Birgit Collin-Langen, Cornelis de Jong, Franziska Keller, Ádám Kósa, Antonio Masip Hidalgo, Hubert Pirker, Kārlis Šadurskis, Carl Schlyter, Bogusław Sonik
Til stede ved den endelige afstemning - stedfortrædere, jf. art. 187, stk. 2	Giles Chichester, Zita Gurmai